

1109. szám.
1879. Novemb. 16.

Megjelenik minden **vasárnap** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárban. **Kiadóhivatal:** Pest, barátok-tere Athenaeum-épület. **Kirderésék díja:** 5 hasábos nonpareille sor 10 kr.

XXII. évfolyam.

Miért csúfolták a vén Kripákat tarkaderekúnak.

Regényes momentumokkal kevert igaz történet.

Irtá: *Kiséri.*

ZT már talán méltóztatnak tudni, hogy a vén Kripák harangozó volt, de azt még nem, hogyan ismerkedtem meg vele én.

Mikor rhétorrá, tehát diákká lettem, ez a levés az én önérzetemet magas fokra emelte; még pedig először azért, mert a sekstáknak csufolt syntaxisták közül kiemelkedvén, nem féltem többé attól a kálvinista temetőben vágott orgonavesszőtől, mely — a latinul tanuló mostani ifjuság kimondhatatlan szerencséjére régen megdicsőült — tokás Dominus Correctornak (annyi idő múlva is van előttem akkora respectusa a titulusának, hogy nagy betűvel irom) körülöttünk végzett kertészkedése következtében, a mi hátainkon hajtotta jajvörösből kupikék színbe átjátszó virágait.

Másodszor azért, mert az év minden szakában egyformán buján diszlő orgonavirágok miatt megutált Cornelius Nepos helyett Cicerót hordtam a hónom alatt.

Harmadszor azért, mert temetni is mi diákok jártunk; minek az a haszna volt, hogy sok órát elpászoltunk, s nem adtuk volna nem tudom miért azt az ének-művészeti élvezetet, mit éreztünk, mikor panyókául vetett szájjal utczahosszatt visitottuk:

A nap eljön nagy haraggal,
Mely megemészt mindent lánggal
Dávid mondja ezt szent Pállaaaaal!

Ezekhez az éneklésekhez a harangszókiréretet a vén Kripák tiszte volt cselekedni; aki negyedmagával a halott »zsirosságához« arányban álló buzgalommal rángatta a harangkötelet. Ilyen concertszerű együttműködésnek csak a collegiálitásból folyó következménye volt az, hogyha a kiharangozott és elénekelt boldogult néhai eltakarítása után nem volt leczkeóra, a temetésnél fungált diákok a harangozónál tették tiszteletüket, hogy a koromszagu toronyszobában folytassák tanulmányaikat az iskolában és otthon szigorún tiltott pipázás tudományából.

A művelődés ez illatos ágában Kripák volt mentorunk, e tisztség díjazása fejében a két váltó garas halottpénzből mutyiban confuáltunk neki dohányzacskót. — E kiadást bőven kárpótolta az a szakképzettség, melylyel ő bennünket eme mysteriumszerű tudományág propyleumába bevezetni iparkodott.

Pipáinknak külön helye volt azon a polczon, mely az ő vaczka fölött függött. Az igaz hogy ezért a kiváltságos kedvezményért köthötte, hogy abban az esetben ha az ő pipája bármely okból fölmondja a szolgálatot, jussa legyen a mieinket sorra próbálni, s kiválasztván a legjobban égőt, azt tulajdoni joggal megtartani. E joggyakorlat miatt néha kénytelenek voltunk az ő pipáját elkérni, melynek szópókáját, — ha épen akkor vette ki a szájából, — tisztességtudással hozzáfente a baltenyeréhez; az is igaz hogy a pipát is ebbe szokta kiverni, de ez a körülmény nem szolgáltatott okot arra hogy az ilyen módon megtisztogatott szópókából a lehető legnagyobb inycenzséggel ne szipákoltunk volna. — Roppant jártassága volt a koczapipások kiképezésében. Ha látta hogy a gyakorlatlan kezdő az elsajátítandó tudomány hatása miatt csuklik, — föl sem kelt a vaczokról, hanem csak a hátamögött levő sarokba mutatott a foszlásra rágott pipa csutorával; ott állott a csempe csücsü zöldmázos vizeskorsó, abból — az ő tapasztalásból meritett utasítása szerint — addig kellett lassan szürcsölni a vizet föltartott fejjel és kifeszített mellel, míg a csuklás megszűnt. Ha ez arcanum daczára gyanus symptomák bekövetkezésétől lehetett tartani, ez esetben a templom padlás volt a vezeklés színhelye, honnan a rekonvalescens halavány arcczal, hideg izzadságtól lepett homlokkal fölbotorkálván a toronyszobába, ismét az említett pipacsutora jelölte ki neki azt a széljárta nyitott ablakot, melyből a baj nagyságához képest hosszabb vagy rövidebb ideig kellett bele bámulni a zsendélyes és nádasházak kéményeibe. Bevégeztetvén ez az utókura, ismét rá kellett gyujtani, mert mentorunk axiomája volt: »amelyik veszőtkutya mögmart, — annak a szörivel gyógyítsd magadat.«

Írányomban — mivel qualificált pipás létemre gyöngeségek nem estek rajtam, — olyan

kiváló bizalmat tanusított az öreg, hogy még a nagy harangot is engedte huznom; ez a kitüntetés körülbelől annyit jelentett, mint mikor a római ifjunak szabad volt tóga virilisbe öltözni. — Viszonyunk végre olyan bensővé lett, hogy ő kigyelme nem restellett előttem ifjúkori kalandjaiból egyetmást elmesélni, kivált ha »zsírosabb« temetés után »sebe sebb mozgásba jöttek kedélyhullámai«, a harangozásért kapott kulacsbortól.

Hogy ezek a négyszemközt elmondott szóbeli visszaemlékezések memoire irodalmunk pótolhatatlan kárára feledésbe ne essenek, szándékom közölök néhányat nyomdafestékben megörökíteni. Példának okáért e következőt is. Bocsánatot kérek még az előadás modoráért, ez nem az enyém, hanem az övé.

»Tugygya, fiatalabb koromban csikósbojtar vótam. Vót egy öcsém is, a mögházasodott; de alig ét három esztendeig a feleségive, möghat tirfusznyavalyába. Isten nyugosztaja szögény fejit! — Özvegyön maradt a fiatal asszony egy kis fekete szömü két esztendő árva lánnyal, — evvel a kerek bögyös Pörévee, aki most beeső leány a nattiszteletü urékná.

Hogy ezek szögényök ilyen árván maradtak, — aszondom temetés után az ángyomnak — mikor már otthon csak szöpögve ridogát, — a kis lány mög az ölembe a sok rivás miatt elalutt, — aszondom neki: »Ne pityörögj szögám, jó az Isten, jót ad! — Ládd, én ugy se akarok mögházasonnyi, mer hát az ilyen magamszörü pásztor embör azt se tugygya, mikó meere kő neki szaladóba mönni; — hanem, maj te mosó rám, gongyát viselöd a fehér ruhácskámnak, osztán abbul az egykét garasbu a mit keresök nektök is jut hékám!

Aszongya rá: »köszönöm a kee jókarattyát bátyámuram, — ugyis tuttam én hogy jó szive van kigyeemennek! Hiszön, ha ez a kis ártatlan nem vóna, könnyebben fordéthatnék a soromon; de ha dologra hínak, oszt itt hagyom a házat, ki viseli gongyát a lelkömnek hogy baja ne lögyön!« — Osztán gyöngén mögsimitotta az alvó kis lány fekete haját, mire az eepityörödve fölébredt, — aszongya:

»Étös anám, éhös vatok.« Mer hát csösze

vót. — Az anynyának se köllött több, ujra fogta a nagy rivást.

»Oh Istenöm! . . Mit agygyak édös gyer-mőköm, mikó egy betévő falat sincs a házná. Az az egy két garaska mög eemönt a temetésre!« Eszongya ű riva; — én mög a Pörikét hónajjáná fogva főkaptam az ölembü, e kicsit mögrázintottam, osztán a fekete szömébe mosolygva azt kérdöm tüle:

»Hát mit önné szentöm, — ha vóna! kívánj no valamit, öszöm a zúzzádat!« Erre abbahatta a nyivákolást, asztán amint a képem előtt tartottam, eekeszte hizelkődve simogatni a bajuszomat a két kis kezívee.

»Önnék én étös János pátám e tis puha czipócskáva a malaczpeczönét is, mer má nagyon régen nem öttünk húszocckát.«

Erre én egyet gondótam . . . »No lösz« — mondok. Mögcsókótam a piros kis szájját s le-töttem. Szögény anynya aszongya: »A pecsönye hagygyán, csak czipó vóna!« . . .

»No löszsz; — mindön löszsz; — csak ne rijjatok hékám!« Evvee ott hattam űket.

Mire főgyütt az esthajnalcsillag, lött is mindön, czipó is malacz is.

Az ángyom riva főzte a paprikást, a kis Pöre mög ott söntörgött, de olyan rivást tött az étel szagra, hogy egy darabka könyerkét attam neki, azt majszógatta, mig a hus mögfött. — No osztán eelaktuk belüle hárman a szögény boldogüt öcsém torát! . . .

A Pörike eczcző övés közben aszongya: »Mé nem öszik velünk étös apám is, mikó olyan jó ez a malaczhus?« —

Az ángyomnak se köllött több maj kifordut a falat a szájábú; asztán keservesen rini kezdött. Magamnak is ugy öszszeszorut a vizívókám hogy nem birtam nyelni« . . .

Itt egy kis szünetet tartott az öreg; talán a visszaemlékezés miatt megint öszszeszorult a nyeldekölje; — de tette magát, mintha csak azért hallgatott volna el, mert a pipája nem akart szelelni. — Bele is kötött a szortyogó eszközbe, — kicsavarta a szárát, hozzá veregette a csizmája sarkához, azután belefujt, viszszadugta a pipa makkjába; hármat négyet pafantott, s mikor ujra jól égett a kapadohány, tovább beszélt.

»No, én osztán kimöntem a ménöshö. — Egy hét muva a bujtár czimborám vasárnapos vót, hazamönt a városra tisztát vátni. Mikó kigyütt, azt a hirt hozta, hogy a városba nagy szöbeszid van a nagytiszteletü ur eeveszött négy malaczczárú; — osztán hogy én rám lönne a gyanu, mer a Pörike eedicseködött a szomszédok előtt a malaczhussal . . . Nem vót csuda, hogy a szájába maratt szögénykének az ize; mer kevés jutott neki a húsfélbü! — gondótam magamba.

Ezen a beszédön én bizon e kicsit gondó-kodóba estem.

Hiszen neköm csak egy malacz köllött, többet nem is szöröztem; mög amint a kanász aludt a csürhe mellett, nem tudakóhattam én melyik malacz kié; tuttam is én hogy épen a papét kaptam föl.

Node a czimborám még azt is kineszeete, hogy a komiszárus valamelyik nap utba akari ejteni a cserényünket.

Én az egész beszédre nem szótam e szót se, mer hát: ne szójj szám, nem fáj fejem; hanem mikó mögfeütt a ménös ugy éjfáltájba, —

egy kis elemozsiát dugtam a szűrűjbe, osztán csöndesen elődalogtam a cserénytű. — Neki tűztem a szabadkai határnak, gondótam: ott maj möghúzódok valami ösmerősné még egy kicsit feledségbe mén a dolog.

A kisszállási pusztán körösztü vöttem a czélt a tompai csárdának; de azon innen egy-pár mérfödre rámszökött a hajnal. De csak möndögétem még a nap fahögybe nem ért; ekkó má nagyon rámvilágosodott, mög föl is melegödött; leüttem hát egy nyulvesszős homokvögybe falatozni, — ezután kiszittam egy pipa dohányt, osztán nekifeküttem: kumok egyet — mondok — ugy se sietős az utam« . . .

Ekkor elkezdett a toronyóra kerregni, azután a kisebb harangon elverte az órakalapács a négy fertályt, utánna pedig mély kongással a nagy harangon az esteli hetet.

Kripák kezibe véve a kürtöt elhallgatott. Az utolsó kondulás után szájába vette a kürt szopókáját s tele pofával belefujt. Az instrumentum előbb egy keserveset nyekkent, azután szabadult csak ki belőle a fulhasító visítás.

Biz az nem a párizsi diapason szerént volt hangolva, — s jólesett utána a két harang harmonikus utözöngését hallani. Nekem ugy tetszett, hogy a nagy fohászokóással megnyekkentett kürt visítása után a vén Kripák is gyönyörködött ebben a csöndesen halkuló zöngésben mert fél füllel addig neszelt míg el nem hangzott; — csak azután szóialt meg.

»Agygyon egy pipadohányt a magáébú!«

Megtöltötte a pipáját, az agyarára fogta, s míg a körülvert körömnyi kohán kicsibolt, ugy látszott hogy ezalatt a harangzöngése eitéritette gondolatait az előbbi beszédűl, mert így szóialt meg fejével a harangok felé intve.

»Nincs ilyen szép szavu harang ezön a környékön, de ilyen erős se; mert e csöndes időbe két mérfödre is elhallik. Pásztorokódom alatt kinnlaktomba mindig mögtudtam a hangjárú az idő változását előre mondani, amint a nesze a fületem érte« . . .

Ötöt — hatot szippantott, azután csak hallgatott melázva, mintha egészen elfeledte volna amiről az óraütés előtt beszélt.

»Hát azután?« kérdeztem az elbeszéléstre czélozva.

»Hát osztán« . . . szólt kérdő forma hangon. — »Osztán gyütt csak a czifrája!« . . .

»Három paffantás, egy harakolás s a többi Azután félkönyékre támaszkodott a vaczkon, jobb kezével a báránybőr sipkát föltolta a homlokáról, s folytatta:

»Hát a jó izü alvásbú eczczö nagy szuszogásra ébredök föl . . . Hát e mia kinynya lehet? — Fölplislantok, hát látom ám, hogy egy nagy ménkü füstös nyakú bika szuszogva végigvégig szimatol, csak ugy tágul pirosodik bele az orralika. A füstös lebönyéje leért a térdéig, akkora égő fekete szömei vótak mint az öklöm, a homloka olyan bodor vót, mintha gyürüre lött vóna a szöre csavargatva. Ráösmerem, hogy ü kelme az Orczy báró gulyájábu való kivert bika, az a hirös Piktör, amelyik olyan nagy legény vót hogy még a lovas embört is mögzavarja, mög a kocsikat fölforgatya az uton. Azt beszéték felüle hogy legalább három font sörét bele van má lövödözve, de ü eszt fő se vössze, még a puskátú se fél.

No — gondótam ugy hanyattfektömbe — czifra tán zot járathatsz velem! Ha avval a ragyogó fekete körmeiddee ekezedesz czirógatni, tudom jobban mögcsiklandozó, mint mikor a kis Pöre simogatta a bajuszomat. — Pedig ha eszöd vóna, eegondohatnád hogy én is csak olyan kódorgó vagyok mint te.

Ezt én ott fektömbe mind eegondótam, de azér mozduni se mertem, hanem csak vártam hogy mire mén velem.

Már igön melegön sütött a nap épen a szömöm közé, a jó izü alvástú ki is izzadtam. — Akkó még a borgyúsájju-újjú rövid derekú ing vót a pásztor módi, én is ilyet viseetem, Elő hátú kimaratt attu az embör gyomra — dereka egy arasz szélösségbe. Ezt a puczéron maratt részemet szaglata legjobban a Piktör, akkorakat fútt a gyomromra, hogy az ingöm is főfölebbent tőle. Így szaglát egy darabig, aztán ekezdött csöndesen nyalogatni.

Üm — mondok de csak úgy magamba — ez az oktan állat engöm most küsónak tart, azt hiszsze, hogy a Báró bagazinyábú törtek elébe. No, e még jól van, csak más baj ne lögyön

Úgy ám, de amint a sós izü izzadságot kezdte érezni a nyelvén, a gyöngenyalogatáson

kezdött czirógatást harsogó reszeléssé váltotta föl. Úgy karmót az a hoporczos nyelve, mintha valami hajlós aczélráspovaa dörzsötek vóna!

De Koma — gondótam — ennek má fele se tréfa! A hun a nyalakodást kezdte, onnét már a vér is szörcsögni kezdött; a bőröm mög úgy égött hogy már alig áhattam szó nekü a kedves ködéseit; terhemre kezdött lönni, mint az eczczöri embörnek a mindönnapi málé. Próbátam mozdúni, de mingyá bömböni kezdött, mög a homlokát nyomkotta a vékonyamhó, attú fétem, hogy még bika tempóra rám térdel, osztán ha dagasztani kezd, szétfröcscent mint a békát!

No mán én is csak próbátam egyetmást, nem egy vizgán möntem át világeletömben, mert a szegedi komiszárus bicsakhögygyel szálanként szödte ki a félbajuszomat, mikö három löér benevolizát — száragygyon el a keze! — de még akkö se vót ilyen szoros a kapczám, mint most! —

Kinomba nem tudtam ögyebet tönni, mint hogy szépen fordítottam neki a hátamat, hadd tötsce azon is a kedvit, mert mondok, ha a gyomromat még tovább is nyalja kilikad a bőröm, akkö pedig nem sokára a bésö részemig ér a nyelve! Így aztán amint aprán-

ként fordútam neki, szépen körünyalogatta a derekamat.

Bizony nehezen vártam, hogy mikor unja mög a mulatságot, mer én má möguntam! mert ha még eczczö vissza talál kerüni a nyalott részemre, akkö má nem tudom hogy löszünk, mer már úgy égött az elevenig főnyaat bőröm, mintha izzó parázsszal lött vóna körürakva!

Nagy sokára eetellött a nyalakodássaa, de akkor mög mellém fekütt. — A nyelvét az orralikaiba dugdosva, mindig rám pislogott. — Szintugy csemcsögött a szájja, amint a véröm izit kérödzte!

Igy egymás mellett tentégetve, módomba vót eegondóni, hogy ha ujra eszibejut a nyalakodás, melyik nyalatlan részömet tartsam neki.

Ezön én ugy alkonyatig gondózkodhattam, mer addig mög se mozdútt az ódalamtú . . .

Nagy sokára aztán messzirü bika bömbölés hallatszott, mire az én nyalakodó vendögöm fölütötte a fejét; feleletképen egyet bömbölt, aztán talpra ugorva csapkodta a farkával a két ódalát; eekezdött a két első lábával kaparni, a

szarvával mög ugy hányta a homokot, hogy egész fölhöt csinát belüle maga fölött. — A

fölhányt homok mind rám hullott, mintha készakarva el akart volna vele takarni, mint a macska a mög nem övött eleségit, hogy újra kikaparhassa ha majd mögéhözik!

Valahára aztán elindult a hang irányába, de mög-mögát, vissza-visszafordult, mintha sajnána otthanni; bizon pedig én mög má küdtem volna is szívesen! No aztán el is kullított sikontozva, de én nem mertem mozdúni mig csak a neszit hallottam.

Még fektömbbe a derekamra cserepesödött a bőröm alú kiszöröcsögött vér. A vót ám még a táncznak a szaporája, mig fő birtam kezmerögni, mer amint mozdútam, mingyá repedözött a derekamon a var, de má legalább hangoosan káromkodhattam. — Nem is vót még négy lábú állatt olyan czifrán mögátkozva, mint

ahogyan én ezt a bikát mögátkoztam! . . . Eleget suhikótam, de mikor eszömbbe jutott, hogy a szögény boldogút öcsém torába mégis csak jóltartottam az özvegyét, mög a Pörikét malaczhussal, hát csak megbékütem.«

»Hát aztán mitöl gyógyult meg a kend dereka?«

»Avas hájtú! — Nincs anná jobb! — Mögpuhitotta a vart, aztán levált. — Hanem a var alatt olyan fehér lött a bőröm, mint akár a patyolat, a régi nyalatlan mög barnának maratt, errü csúfótak el tarka derekú Kripák-nak De má most mingyá eeveri az esteli nyócz órát, akkó pedig neköm egy versöt kö huzni.«

»No hát jó éjszakát!«

»Magának is!«

LAKÁSNÉZÉSKOR.

— Nagyságos asszonyom, egy fiatal ur kívánna megnézni a lakást.

— Egy fiatal ur! Épen most! Rézi, Rézi, hamar add ide a — fejkötömet!

A ki elfelejtette, hogy tulajdonképen meghalt.

A »Szigetvári vértanukat« adják elő.

A hősi halállal elesett sok levante közt a jó fizetésért megnyert vármegye hajduk közül is fekszik egynehány. Hullik a tömérdek bomba rakéta, ahogyan még az igazi haboruban sem talán. És ekképen nem is lehet aztán csodálni, hogy az egyik meglött vármegyehajdu, mikor má a bekese prémjébe is belekapott egy eltévedt fojtás, mérgesen föltámad halottaiból, és durrogva söpörvén magáról a szükrákat, kifakadva szavalja:

— A fene égetteti ám magát agyon azért a két rongyos sustákért!

Mit mondanak?

»Azt mondják, ha a vége jó, minden jó. Hát akkor a foghagymás kolbász kétszeresen jó, mert annak két vége van, és mindakettő jó.«

Kedély és nedély.

— Honnét bogárzol te erre, Matyi?

— A marhavásárban voltam, téged kerestelek.

HOGYAN KELL A ROZZANT FALUSI ISKOLÁT FÖLÉPÍTENI MIKOR NINCS RÁ PÉNZ.

Hát semmi sem könnyebb ennél.

Betereltet az ember valahová nyolczvanöt fehér birkát, s közéjük eresztet öt feketét, hogy összesen 90 legyen. Ennyi szám van a lutriban. Biróuramék, esküdt uramék, Iczik szomszéd, meg a falubeli összes nevezetességek, akiknek egy krajczárjuk sincsen az iskolára, szívesen tesznek a lutriba, ha kell. Itt a lutri. Az öt fekete birka az öt nyerőszám.

A juhásznak a szemét bekötik s ha bekötött szemmel kifogja az öt fekete birkát, kész a quinterno, quaternó, ternó, ambó. Hogyne tenne mindenki a lutriba? Iczik szomszéd, kinek, amint

mondja, igazán legkevesebb a pénze, tesz rá legtöbbet. Aztán félrehuzódik a fal mellé, hogy onnan sughassa a bekötött-szemű juhásznak, hogy hallja kend, juhász, ne azt fogja kend, hanem amazt, majd lesz egy pohár pálinka. Csakhogy urambátyám, a lutri-rendező, ennél még sokkal előbb mondja a juhásznak. Hallod-e te Miska. Te bekötött szemmel is megismered, hogy fekete

birka kerül-e a kezedbe vagy fehér. Hát ha úgy intézed a dolgot, hogy csupa fehérreket fogsz ki, az az öt fekete a tied lesz. Mig ha egyetlenegy feketét is megfogsz, hát így meg úgy!

Miska juhász föléri észszel hogy mi különbség van Iczik szomszéd egy pohár pálinkája meg urambátyám öt fekete birkája között, hát úgy intézi a dolgot, hogy mikor a huzást végrehajtja,

s a szemét kioldják, bizony mind csupa fehérnek a lábát szorongatja a kezében Iczik szomszéd nagy fejkakarására.

Mint hogy eszerint senkisésem nyer, a lutriba rakot sok pénz mind az iskoláé.

— Itt a kezem, öcsém, mondja K** János, urambátyám, az ekképen megfejtelt r i iskolára mutatva önérettel; fogadom hogy egy hónap alatt nem lesz az országban egyetlenegy rozszant falusi iskola, — csak én legyek egyszer kultus-miniszter!

Telivér angolság.

A lord, meg John, az inas, vadászat közben egy krumpli-földhöz érnek.

Lord. Szereted-e a krumplit, John?

Inas. Igenis, mylord.

Egy esztendő mulva, ugyanannak a krumpli-földnek a tájékára vetődve:

Lord. Mivel, John?

Inas Vajjal, mylord.

A TITOKTELJES BUNDAKÉRDÉS.

»Aztán mondja nekem valaki, hogy a mai világban nem fordulnak elő megfoghatatlan dolgok. A minap magához rendel a téns fiskális ur egy pár bundával, hogy majd választ és vesz egyet közülök a télre. Idefőn a Mátrában korábban itt terem a tél, mint odalen a lapon. A téns fiskális urnak nagyon megtetszett egy farkasbélű, s már úgy szólván meg is egyeztünk az árban, mikor benyit Kallós bátyámuram, a felső molnár, abban a gyönyörű egész életre való bundában, amit alig két hete vett nálam, s valami pörösügy elvégezéséve! bizza meg a téns fiskális urat. Mikor aztán megint elment, a téns fiskális ur odafordul hozzám s azt mondja, hogy

»köszöni a fáradságomat, de mármost nem vesz tőlem bundát.« Én nem vagyok rá kénytelen, hogy erőnek erejével a nyakába kössem valakinek a bundáimat; vittem haza a portékámat szó nélkül, de egész hazáig nem fért a fejembe sehogysem, mért akart a téns fiskális ur bundát venni Kallós molnár odajövele előtt, és mért nem akart venni annak az elmenetele után.

»No most meg már egynehány hét mulva, mikor a tél javában itt van, s a boltajtón kinézve látom amit látok: még megfoghatlanabb előttem az egész dolog. Aztán mondja nekem mármost valaki, hogy a mai világban nem fordulnak elő megfoghatlan dolgok!«

Az új bor cselekedeteiből.

Ebben a késő őszi időben dült föl egy este és hagyatott mulató pajtásai által a röcskei szőlők alatt Pista bátyánk.

Förtelmes esős idő, sötétség, téli bunda, amik ránehezkedtek, mind ellene voltak esküdre, nehogy valamiképen hazabotorkázhasson.

De hazatérőben levő szomszéd falubeli pógár embereket hozott arra egy kocsin a könyörületes végzet.

Pista bátyánk istenfő kálomista ember létére akkorra már valamennyi kalendáriombelt szentről megemlékezett, de nem olyan módon, ahogyan az imádságos könyvekben szokás azokat segítségül hinni.

— No hát, kicsoda az ur? kérdi átázott Pista bátyánkat a kocsiról ennek gazdája, a l—i bíró.

— Hát, földi, én vagyok ** István, az ujság-iró, meg a kalendáriumcsináló.

— No hát akkorra, ha majd, még egyszer a röcskei szőlők alatt jár az ur, csináljon ám különb időt ennél.

De hát azért fölverték a kocsira, ha kalendáriumcsináló is.

A CZIGANY ARATASA.

A dáde nem vetett Hanem azért az aratásban mégis részes kívánt lenni. Tudniillik aratás után eljárt a buzaföldekre, s a kepébe rakott kereszttekből zsákba szedegette a buzafejeket.

Ilyen aratási nagy munkában kapta a csösz, s a bíró elé kísérte.

— No, mi a megint, dáde? Hol jártál? Mit csináltál?

— Hát — hát a buzaféden jártam, nemzsetes bíró uram!

— Hiszen épen az a baj!

— Hát bizson nem lett vóna ott semmi baj is, nemzsetes bíró uram, ha a csész ur oda nem gyitt vóna!

AZ ÚJ ISTÁLLÓ.

— Azt tartom én, szük lesz az az ajtó, pallér ur! Nem fér ki azon egy nagyobb fajta szarvas marha!

— Már hogyné férne! Tessék csak ide nézni!

Kóbi az önkéntesi vizsgán.

— Hol fekszik Cuba?

— Cuba — Cuba — —

— A menykőbe, hát honnan való az önök kávéja?

— Kérem alázatosan kapitány ur, azt nem mondhatom meg, mert üzleti titok.

A VILÁGÉRT SEM.

— Aztán te, Samu! Egyedül akarod te megenni azt a sonkát?

— A világért sem. Hozatok még hozzá gombócot is, meg hajdu-káposztát!

Az eleven álom.

Ábris barátunk egészen bölcs embernek tartja magát, ami azonban meg nem akadályozza, hogy mi, jó pajtásai létünkre, el ne hitessük vele a legboldobbb lehetlenségeket, amiket híres bölcsesége tűzpróbájául, a magunk mulatságára egyszer-más-szor kigondolunk. Többek közt ma is hiszi, hogy a kis bíróék házában a kéményén beejtett a gölya két békát: egy kicsit, meg egy nagyot. Épen a kémény alatt rotyogott fött egy fazék káposzta; a két béka abba esett bele. Vacsorára megették a kis-bíróék a káposztát, de hogy sötétes volt, megették vele együtt a két békát is. Éjszaka aztán a nagy béka el kezdett kuruttyolni a kis bíróban, a kis béka meg felelgetett neki a feleségéből.

Hanem egyszer fölsültünk a bolondítási jószándékunkkal.

Valamelyikünk nagy képpel beszéli ugyanis egyszer, hogy az éjjel valami megfelfejtlen csoda történt vele. Azt álmodta, hogy három betyárral verekedett, kik furkós botokkal kegyetlenül eldönggették. Reggel aztán mutatta feleségének a hátát, hát uramfia, csupa kék kolbász volt!

— Hjah! eleven álom, mondtuk fontos arcz-czal, ilyen az eleven álom.

Ábris azonban közmegebotránkozásra fejet csóvált. Már olyan bolondot csak el nem hisz. A ki álmában hadakozik, az ugyan nem kap sebet; már ő csak szeretné látni azt a furkósbotot, amelyik álmában úgy meg tudná ütni, hogy reggelig is a hátán maradjon a nyoma. De már hogyan is lehetne »eleven álom« !?

Hiába, nem lehetett bolonddá tenni, s már aggodtunk, hogy megjön az esze.

Az »eleven álom« csütörtököt mondott története után nemsokára József-napon voltunk Csókáson. Ott volt a vidékbeli összes kaputos és tunikás világ. Ábris sem hiányzott. Éjjel után, belefáradva a sok jóba, egy félreeső szoba pamlagára dültem, hol el is aludtam.

Egyszer csak álmomban úgy tetszett, mintha az ég iszonyú robajjal kettérepedt volna, s fön az égen ötszázézer cseh muzsikus trombitálna valami pokoli marsot.

Fölebredvén vettem észre, hogy Gábor bátyánk kvartélyozta be magát hozzám, aki pedig arról nevezetes, hogy úgy mint ő senkisé is tud horkolni Európában. Egy süket gazdasszonyt tart, akinek ki van adva parancsolatba, hogy esténként kaszniajtót, asztalfiókot, ablakszárnyat erősen bereteszeljen, nehogy egész éjszaka ki s be csapkodja a horkolás szele.

Belláttam, hogy el vagyok veszve. Itt nem lehet aludni. Eszembe jutott, hogy gyermekkoromban öreganyám szentenciás könyvében azt olvastam valamelyik lapon: »ha pediglen éjszakának Üdején hortyogna Sláfkamerádod, — füttyölyj, és Csöndes lézen.« Én tehát követtem a tanácsot; először csak füttyentgettem, aztán egész notákat elfujtam, — haszttalan! a csehek csak egyre muzsikáltak.

Ekkor elöntött a mérég.

No megállj Gábor! Ha te engem nem hagysz

békességgel aludni, fogadom hogy te is velem vi-rasztatás!

Tapogatok ide-oda, a kezembe egy súlyos somfa bot akad. Nem látok ugyan a sötétben, de emlékezem, hogy egy lépésnyire van ide egy hosszú tölgyfaasztal. No — ha én ezzel a somfa bottal arra a tölgyfa asztalra egy olyan nagyot ütök, amilyent csak tudok, hát az akkorát fog szólni, mint egy ágyu. Arra tudom kinyitlik a szemed, Gábor!

Hát aztán amint a sötétben az asztalra suhintok, — elordítja valaki magát keservesen, és föltápászkodik négy kézláb az asztalon. A hangjáról Abrisra ismerek, ki szerencsétlenségére épen azt a tölgyfa asztalt vátasztotta éjjeli nyughelyének. De egy kukkot sem szólok, alszom mint a hallott.

Reggel azt mondja nekem titokteljes arc-czal Ábris:

— Barátom, az éjjel »eleven« álmom volt ám nekem is! Nézd meg csak a hátamat, ott van-e még a helye?

Bizony az ott volt.

Zlinszky Sándor.

Főhadnagy Stwrzsek.

— Jelentem alássan, főhadnagy ur, tessék nekem megmondani, hogy menyivel nagyobb ur az öreg isten a mi kapitányunknál?

— Szamar! Csak annyival amennyivel neki több csillagja legyen!

SZERKESZTŐI SUBROSA.

Budapest. Á. Máskor is szivesen vesszük. — Bp. Ixes Ypsilon. Még nem olvastuk. Ha beválik, szivesen. — Bp. R. Gáspár. Még nem olvastuk. — L. Charles még nem olvastuk. — Bp. K. K. Küldeményei közül egyet fölhasználtunk. — Bp. U. L. Ezuttal nem találtunk közte nekünk valót. — Prága. G. S. Tessék valamelyik szépirodalmi lapot megkeresni a tárczalevelekkel. — Bp. T. S. Lipót utca. Talán még mindig nem találta őnt meg a lap-kihordó? — Ságvár. M. S Várjuk a választ, de ne diákul legyen. — Bp. Z. S. Némi módosítással utólag mégis fölhasználtuk.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Státióntéza 80-ik szám alatt.

Budapest, 1879.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnek:

GOLDBERGER A. V.

hirdetési irodájában

Budapest, Szervita-tér 3. szám.

Főmunkatárs

SENKY PAL.

Kajcsolja

JANKÓ.

HIRDETÉSEK.

Mook-féle pipere-gyógyszer!

1848 óta egyedül orvosilag kitűnőnek bizonyult bőrbajok ellen
Mosakodandó

Mook-féle kali-crème-vel,

1, 2, 3 és 4 erősségű üvege 1 frt. olcsó szétküldéssel
Fürdendő

Mook-féle fenyőtű-kivonatban

1 fürdőre való üveg 40 kr.

Szétküldése legjutányosabban. **Wien.**
A cs. k. udv. tábóri és más birnevezetes gyógyszertárak szállítják.

Budapesten kapható Török József gyógyszerész urnál.

!!! Utánzat ellen óvakodni kell !!!

DUMAS SÁNDOR

ÉRDEKES REGÉNYEI
potom áron!

„Gróf Monte-Christo“ 12 kötet 7 frt 20 kr helyett, **csak 3 forint 60 krajczár.**

„Margit királyné“ 6 kötet 3 frt 60 kr. helyett, **csak 1 forint 80 krajczár.**

„Monsoreau hölgy“ 8 kötet 4 frt 80 kr helyett, **csak 2 forint 40 krajczár.**

„Negyvenötök“ 8 kötet 4 frt 80 kr helyett, **csak 2 frt 40 kr.**

„A három testőr“ 6 kötet 3 frt 60 kr. helyett, **csak 1 forint 80 krajczár.**

„Rusz év mulva“ (A »Három testőr« folytatása) 8 kötet 4 frt 80 kr. helyett, **csak 2 frt 40 kr.**

„Bragelonne gróf“ (A »Három testőr« vége) 18 kötet 10 frt 80 kr. helyett, **csak 5frt, 40 kr.**

Az egész gyűjtemény **66 kötet 39 frt 60 kr. helyett csak 19 frt 80 kr. egyszerre megrendelve, bérmentve küldetik meg.** A könyvek egész ép és új állapotban vannak, mire nézve cégünk teljes felelőséget vállal. Kimerítő könyvjegyzékek — leszállított áru regényekről is — kívánatra **ingyen és bérmentve.**

Budapest,
(IV. egyetem-utca 2. sz.)

Bobrowsky és Franke
könyvkereskedése.

16

év gyökeres eredmény minden kétség kívül biztosítja, miszerint a Thedo tanár féle

szakállhagyma

a legjobb és legbiztosabb szer szép szakálnóveszt elérésére.

Számtalan férfi, sőt a legmagasabb körökből is e szernek köszönik szép szakállukat.

Ezen szer a szakálnóveszt hihetetlen gyorsasággal eszközli, ugyannyira, miszerint sőt 16 éves ifjúnknál is a legrovidebb idő alatt teljes szakált növeszt, — mi ezekre menő bizonyítványok által igazolva van.

Tekintetes ur!

Megvallom önnek, hogy valaminth minden ilyen szert, egy a szakállhagymát is hűhónak tartottam, de esetleg meggyőződtem egy barátomnál ezen szer jelességéről és kérem önt a mellékelt összegért egy csomagot ezen kitűnő szerből küldeni. Maradván tisztelettel

Miechura A. m. p.

Egy csomag ára 2 frt 10 kr.

Kapható **Török József** gyógyszerész urnál,
Budapesten, király-utca.

Temesváry Móricz

cipő-gyára

Budapest, király-utca 2. sz.

Orczy-ház.

A téli szükségletre ajánl nagyban és kicsinyben:

Hölgyek számára:

Nemez pongyola cipőket minden színben srokkal és csokorral 1 frt 80 kr.

Eberlasztang vagy bőr-uzgus topánokat magas vágással, a legfinomabban kiállítva 3 frt.

Uzgos bőrtopánokat, erős charrin vagy bornyubőrből vere nemegbélésel, sze elve. Dupla talppal, esős időben tartós 3 frt 40 kr

Urak számára:

Topánnyokat, bornyu vagy bagaria bőrből, szegzett és sróftú duplatalppal, igen erős 4 frt

Topánnyokat orosz lakkbőrből, szegzett dupla talppal és srófmunkával, munkába és esős időben való 4 frt 80 kr

Térdesizmák, dupla bagaria bőrből háromszoros csavarral ellátott dupla talppal vízmentes 8 frt 80 kr

Ugyanaz orosz lakk bagaria bőrből 12 frt

Megrendelések postai utánvét vagy az összeg beutalása mellett a legpontosabban megküldetnek.

Kimerítő árjegyzékek ingyen.

Kopaszág

és a hajszülés és a pikkely képződés ellen a naponta beérkező háló- és koszonet-iratok szerint legjobban használható a

TANIN-OLAJ

Dr. Moras-tól.

Tekintetes Fürst József gyógyszerész urnak *Prágában.*

Soknemű gyógyszerek nem voltak képesek a hajvesztéstől meggyógyítani, míg orvosom ajánlatára a dr. Moras-féle **tanin-olajt** megkísértem, igen rövid idő alatt ezen bajomtól megszabadított. Erdem szerint ezennel a nyilvánosság útján e kitűnő készítményt megdicsérem, és készítőjének köszönetemet kifejezem.

Prága, 1877. február hó 10-én.

Kinsky.

Tisztelt gyógyszerész ur!

En sem mulaszthatom a dr. Moras-féle **tanin-olajt** érdeme szerint a nyilvánosság útján megdicsérni, mivel engem nem csak a hajvesztés és a pikkelyképzéstől mentett meg, hanem új és tömött hajnöveszt is idézett elő.

Bécs.

Andrássy.

Tisztelt gyógyszerész ur!

A kopaszág ellen a legjobban használ a dr. Moras-féle Tanin-olaj. Kérem sziveskedjek meg egy nagy üveggel küldeni. Tisztelettel

Prága.

Jeremiasch, es. k. törvényszéki tanácsos.

Kapható üvegenként 1 és 2 frtjával **Török József** gyógyszerész urnál, Budapest, király-utca.

Sérvben szenvedők

bérméniesített levelekre készséggel és d j nélkül kapják a Sturzenegger Gottl.-féle különben ártalmatlan altesti sérvkenőcs kimerítő használati utasítását Sturzenegger Gottl.-nál Herisau (Svájcz), mely utasításhoz tökéletesen gyógyított számtalan kitűnő bizonyítványa és hála levele van mellékelve. — Szétküldés minden országbán. — Egy fazék kenőcs ára 3 frt 20 kr. — Kapható *Formágyi Fr.* gyógyszerésznél a szűz Máriához Budapest, és *Weiss József-nél* Mohrenapotheke Bécs, Tuchlauben 27.